

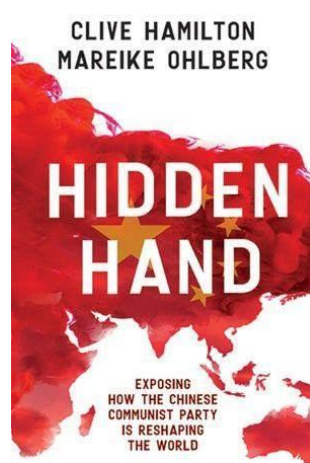
Những Cuộc Xâm Lăng Mềm

Gs. Nguyễn Văn Tuấn

Hai tác giả Clive Hamilton và Mareike Ohlberg mới xuất bản một cuốn sách nhan đề “ Hidden Hand ” (Giấu Tay), nối tiếp cuốn Silent Invasion. Nếu Silent Invasion viết về cuộc xâm lăng của Tàu Cộng vào Úc, thì Hidden Hand là một công trình sưu khảo công phu về những cuộc xâm lăng và khuynh đảo của Tàu Cộng vào hệ thống chính trị, kinh tế, khoa học, văn hoá, và truyền thông ở các nước phương Tây. Có thể xem đó là cuộc xâm lăng Mềm, với Tiền là phương tiện chánh. Đây là một cuốn sách hết sức thú vị, cung cấp rất nhiều thông tin mang tính mở mắt cho những ai quan tâm đến thời cuộc và sự ảnh hưởng của Tàu Cộng trên trường quốc tế, kể cả Việt Nam. Bài điểm sách này sẽ điểm qua những nội dung chánh, và chia sẻ vài thông điệp chánh trong cuốn sách.

Ở Úc, tuần vừa qua xảy ra một biến cố chánh trị làm cho cuốn sách này trở nên tâm điểm của thời cuộc. Một Thượng Nghị Sĩ Úc tên Shaoquett Moselmane (gốc Lebanon) bị cảnh sát xét nhà riêng sau một thời gian bị cơ quan tình báo Úc ASIO điều tra về những mối liên hệ giữa ông với Đảng Cộng sản Tàu. Ông Thượng Nghị Sĩ đã là đối tượng được báo chí theo dõi về mối liên hệ giữa ông và Đảng Cộng sản Tàu. Từ năm 2018, ông và người phụ tá là John Zhang (gốc Tàu [Trương Ước Hàn 张约翰] [4]) có những phát biểu ủng hộ nhà cầm quyền Tàu Cộng và chỉ trích những chánh sách cứng rắn của Úc đối với Tàu. Báo chí Úc cho biết nếu chứng cứ từ cuộc điều tra đầy đủ, ông Thượng Nghị Sĩ này có thể bị truy tố ra toà về tội giúp cho thế lực nước ngoài can thiệp vào chánh trường Úc. Nếu bị truy tố thì đây là trường hợp đầu tiên trên thế giới về sự can thiệp của nước ngoài vào chánh trường địa phương. Những gì diễn ra trong trường hợp của vị Thượng Nghị Sĩ này có thể nói là rất phù hợp với những chiến lược gây ảnh hưởng của Tàu Cộng trong các thể chế dân chủ ở phương Tây.

Chiến Tranh Lạnh

Từ điển tiếng Anh **định nghĩa Hidden Hand là thế lực gây ra những tác động tiêu cực**. Hidden Hand cũng có thể hiểu là những người ở vào vị trí quyền lực cao nhất nhưng giấu mặt. Hidden Hand cũng có thể là một hội ái hữu kiểm soát một mạng hội kín, và những hội kín này thực hiện những **mệnh lệnh của thế lực cấp trên**.

Thường, những người **thực hiện mệnh lệnh mà không biết ai là người ra lệnh**. Có lẽ mượn ý nghĩa đó, nên hai tác giả Clive Hamilton và Mareike Ohlberg (H&O) đặt tựa đề cho cuốn sách mới là Hidden Hand để mô tả **những hoạt động của Đảng Cộng sản Tàu Cộng (CCP) nhằm lũng đoạn chánh trường phương Tây** và thiết lập một trật tự thế giới mới theo ý tưởng của những kẻ điều hành CCP, mà người đứng đầu hiện nay là Tập Cận Bình.

Tại sao Hidden Hand? Thật ra, đây là cuốn sách nối tiếp cuốn Silent Invasion (Cuộc xâm lăng thầm lặng) công bố vào năm 2017 mà tôi có điểm sách, viết về những chiêu trò xâm lăng vào Úc của CCP, còn Hidden Hand thì viết về cuộc xâm lăng của

CCP vào các nước phương Tây. Cuộc xâm lăng này diễn ra trên tất cả lãnh vực, từ chánh trị, kinh tế, khoa học – công nghệ, gián điệp, đến văn hoá.

Cứ mỗi lần Mỹ hay Úc nêu những hành động hung hãn của Tàu Cộng ở Biển Đông (hay bất cứ nơi nào trên thế giới), thì phía Tàu Cộng đều cho viên phát ngôn than phiền rằng Mỹ dùng ngôn ngữ thời Chiến Tranh Lạnh, là khơi dậy chủ nghĩa McCarthy. Mới đây, trong lúc mối quan hệ ngoại giao giữa Úc và Tàu hơi căng thẳng, viên phát ngôn Tàu cũng nói rằng Úc hành xử như thời Chiến Tranh Lạnh. Ngoài miệng thì than phiền như thế, nhưng **về thực chất thì Tàu Cộng đã thực hiện Chiến Tranh Lạnh từ ... 30 năm trước**. Theo H&O, Tàu Cộng sau thời chế độ Xô Viết sụp đổ tự xem mình bị vây hãm bởi các kẻ thù, và những kẻ thù này cần bị đánh bại và vô hiệu hoá. Để đánh bại kẻ thù, CCP đã phát động một cuộc Chiến Tranh Lạnh từ thập niên 1990!

Trong Lời nói đầu, tác giả cho biết **những người trong giới Trí Thức ở phương Tây đánh giá thấp hay bác bỏ sự đe dọa của Tàu Cộng đối với nền dân chủ phương Tây**. Hai tác giả cho rằng đó chính là lý do tại

sao họ viết Hidden Hand. Nói cách khác, tác giả muốn ‘ **giáo dục** ’ **những ai còn ngây thơ với mối đe dọa từ Tàu Cộng**. Sách bao gồm 13 chương, bàn những vấn đề về sự vận hành và tổ chức của CCP, cách thức mà nó tranh thủ vận động trong và ngoài nước qua mạng lưới công an và gián điệp, các biện pháp kiểm soát hệ thống truyền thông, các chương trình lũng đoạn thông tin ở phương Tây, và ý tưởng thay đổi trật tự thế giới. Nội dung chánh của sách chỉ chừng 270 trang, nhưng phần tham khảo và bị chú chiếm 130 trang, chứng tỏ tác giả đã đầu tư rất nhiều công sức và thời giờ vào việc soạn thảo cuốn sách.

CCP và Những Người Bạn

CCP đã xây dựng hẳn một mạng lưới ảnh hưởng trên đất Mỹ từ thập niên 1970. **Họ có khả năng và đã mua chuộc rất nhiều ký giả, nhà khoa học, học giả, thậm chí chánh trị gia và những nhà vận động làm việc cho họ**. Cả Joe Biden và Donald Trump đều xem mình là “ bạn ” của Tập Cận Bình. Dưới thời Obama, Mỹ đã đứng khoanh tay nhìn Tàu Cộng xây dựng những công trình quân sự trên Biển Đông, vì Obama cũng đánh giá thấp mối đe dọa của Tàu Cộng. Mike Bloomberg, ứng cử viên Tổng Thống Mỹ, cũng có thể xem là một người bạn thân của Tập. Chẳng những các chánh khách, mà gia đình của họ (như gia đình của Donald Trump, con rể Jared Kushner và con gái Ivanka Trump) cũng là bạn thương mại với Tàu Cộng. Tàu Cộng đã có những người bạn như thế giúp cho họ đạt được những mục tiêu dài hạn.

Nhưng đừng tưởng rằng Tàu Cộng xem mọi người bạn như nhau. Đối với CCP, cái gì cũng được phân nhóm, và bạn bè cũng được phân nhóm. Phân nhóm để có chánh sách đối phó và đối xử. Đối với người ngoại quốc, CCP chia thành 5 nhóm như sau :

- Nhóm 1 là những người bạn đồng ý với và ủng hộ chủ trương của CCP hết mình. Họ thường được trích dẫn trên hệ thống truyền thông của TC;
- Nhóm 2 là những người bạn có thể tin được. Họ thường là những người trong giới doanh nhân mà CCP có thể dựa dẫm vào, nhưng không thể tin tưởng hoàn toàn;
- Nhóm 3 là những học giả và giới ký giả. Đây là những người yêu Tàu Cộng, nhưng biết rõ những chiêu trò xấu và bản của cộng sản và CCP;
- Nhóm 4 là ‘ kẻ thù ’. Đây là những người yêu Tàu và văn minh Tàu, nhưng ghét cộng sản. Đây là những kẻ mà CCP sẵn sàng bôi nhọ mỗi khi có dịp;
- Nhóm 5 là ‘ thờ ơ ’. Đây là những người không biết và không cần biết về Tàu Cộng. Trong cái nhìn của CCP, đây là những người có ích và có thể gây ảnh hưởng bằng cách mời họ xuất hiện trong các dịp lễ lạc để tạo ra ấn tượng tốt.

Trong một chương viết về cách CCP lũng đoạn các quan chức ngoại giao nước ngoài, H&O cho biết các Đại Sứ khi mới tới Tàu Cộng, họ trước hết bị ‘ cách ly ’ với các nhân vật cao cấp trong CCP. Sau đó một thời gian, họ sẽ nhận được tin nhắn rằng một quan chức cao cấp trong CCP muốn gặp họ. Mục tiêu là làm cho người được mời đến gặp cảm thấy mình ‘ đặc biệt ’, được tin cẩn, và có thể tiếp cận những thông tin mà người khác không có. Tuy nhiên, đó chỉ là một chiêu trò tâm lý để khai thác đối phương! Khi cần đe dọa, Tàu Cộng dùng ngôn ngữ mơ hồ, mù mờ, để cho đối tượng tha hồ đoán. Thật ra, đây là một chiêu trò của người cộng sản Tàu, vì sự mơ hồ có tác dụng gây sợ hãi nhiều người, và ai cũng có thể là những kẻ thù của

Đảng và Doanh Nghiệp: Hôn Phối Chánh Trị

Trong chế độ Tàu Cộng, mối quan hệ giữa doanh nghiệp và đảng là một cuộc hôn phối chánh trị. Mối liên hệ giữa các cán bộ cao cấp trong đảng và doanh nghiệp diễn ra 2 chiều: cá nhân và chánh trị. Các cán bộ cao cấp trong đảng hoặc gia đình của họ đều đứng đằng sau hay có quyền lợi tài chánh với doanh nghiệp, và họ hưởng lợi từ doanh nghiệp. **Trong mỗi doanh nghiệp cấp trung và lớn đều có chi bộ của CCP, và chi bộ chính là nhóm người định hướng, thậm chí điều hành, doanh nghiệp**. Các doanh nghiệp có cán bộ của đảng ‘ bảo trợ ’ thường làm ăn khấm khá, và họ được ưu tiên nhiều lãnh vực, kể cả đóng thuế ít hơn các công ty ngoài đảng. Công cuộc chống tham nhũng mà Tập Cận Bình phát động thật ra chẳng có ảnh hưởng gì đáng kể đến các doanh nghiệp do CCP bảo trợ.

Có thể nói tất cả các nhân vật đứng đầu các tập đoàn lớn (như Alibaba, Baidu, Huawei, Tencent, v.v.,) đều là đảng viên của CCP hay tổ lòng trung thành tuyệt đối với CCP. Richard Liu [Lưu Cường Đông 刘强东] (được xem là một Jeff Bezos của Tàu Cộng) từng nói rằng chủ nghĩa cộng sản sẽ thành hiện thực trong thế hệ này. Xu Jiayin [Hứa Gia Ấn 许家印], một đại gia bất động sản tuyên bố rằng "tất cả những gì tập đoàn sở hữu là do

Đảng cho". Đại gia kỹ nghệ nặng Liang Wengen [Lương Ổn Căn 梁穩根] thì cảm tính hơn khi nói "cuộc đời của tôi thuộc về Đảng".

Trong quan hệ doanh nghiệp nước ngoài, **CCP còn cài đặt người vào các thiết chế kinh tế của Mỹ và Âu châu**. Một trong những thiết chế mà CCP nhắm tới để gây ảnh hưởng là Wall Street. Trong chuyến viếng thăm Mỹ, Thủ tướng Tàu Cộng không tới Washington trước, mà đến New York, nơi mà ông có những cuộc hội kiến bận rộn với các nhân vật trong hệ thống tài chính Mỹ. Những sếp của các tập đoàn lớn như JP Morgan, Merrill Lynch, Morgan Stanley, Dow Jones, Goldman Sachs, Citigroup, Bank of America, v.v. đều được tiếp đón trọng thể. Sau lần tiếp đón là hàng loạt hợp đồng thương mại trị giá tỷ USD được ký kết.

Nhưng CCP còn nghĩ đến thế hệ tương lai, và các thiết chế tài chính Mỹ là mục tiêu. Câu lạc bộ công tử và tiểu thư (princelings) là một nhóm trong chương trình này. Chẳng hạn như tập đoàn JP Morgan có một chương trình có tên là "**Sons and Daughters Program**" (nhưng các tập đoàn Mỹ lớn đều có những chương trình tương tự) nhằm nâng đỡ các con cháu của các cán bộ cộng sản cao cấp từ Tàu Cộng. Chẳng hạn như Goldman Sachs chỉ riêng năm 2013 đã có 25 con cháu cộng sản, trong đó có cả cháu nội của Giang Trạch Dân (Jiang Zemin). Merrill Lynch và Citigroup cũng có nhiều nhân viên là các công tử và tiểu thư của CCP, kể cả con dâu của Triệu Tử Dương (Zhao Ziyang). Morgan Stanley thì mượn con trai của Chu Dung Cơ (Zhu Rongji) và con gái của Chủ tịch của Ngân hàng Phát Triển Chen Yuan [Trần Nguyên 陈元]. Đây là những công tử và tiểu thư đã hoặc đang theo học tại các trường hàng đầu của Mỹ. Có thể nói [chương trình] " Sons and Daughters Program " hoặc tương tự là nơi ươm mầm cho thế hệ Elite tài chính tương lai của Tàu Cộng.

Hoa Kiều Vụ

Hiện nay, **có khoảng 50 đến 60 triệu Tàu kiều ở nước ngoài**. CCP xem đây là một nguồn lực rất quan trọng trong chiến lược ảnh hưởng thế giới. Trong 3 thập niên qua, Tàu Cộng đã có nhiều biện pháp và chương trình nhằm kéo những Tàu kiều về ' đất mẹ ' bằng cách này hay cách khác. Một trong những tổ chức quan trọng nhất của CCP là " Mặt Trận Đoàn Kết " (**United Front**), với nhiệm vụ chánh là quản lý Tàu Kiều và cái mà họ gọi là " qiaowu " (Tàu kiều vụ). Hai cơ quan phụ trách việc thực hiện các chánh sách là Cục Người Tàu ở nước ngoài, viết tắt là OCAO (rất giống với " Ủy Ban Người Việt ở nước ngoài " của Việt Nam). Tuy nhiên, mạng lưới tổ chức thì phức tạp hơn nhiều so với những gì tôi mô tả (có thể xem trang 124-125 để thấy sơ đồ tổ chức nhằm khuynh đảo Tàu kiều).

Một số trong cộng đồng Tàu kiều ở nước ngoài trở thành không chỉ là những tiếng nói của CCP, mà còn một **lực lượng đe dọa những ai dám thách thức sự đàn áp của Tàu Cộng**. Những thành viên của Pháp Luân Công bị sách nhiễu và đe dọa bởi những " Tàu kiều " ở New York là một ví dụ. Sinh viên gốc Duy Ngô Nhĩ nói về sự tàn ác của CCP cũng bị sinh viên Tàu Cộng đe dọa. Một số Hoa kiều ' độc lập ' (tức không dính dáng gì đến CCP) cũng bị đe dọa và cô lập. Ở Đức, sự **lộng hành của các Tàu kiều thân cộng** nghiêm trọng đến nỗi có Tàu kiều độc lập cho rằng họ xem Đức như là một sân vườn của Đảng Cộng sản Tàu!

Một chiến lược của CCP nhằm khuyến khích và hỗ trợ cho Tàu kiều tham chánh trong chánh trường địa phương, họ gọi chương trình này là " huaren canzheng " (Tàu kiều tham chánh). Qua chương trình này, CCP giới thiệu những ứng viên gốc Tàu nhưng thân cộng (dĩ nhiên) ra ứng cử cấp địa phương, tiểu bang, và thậm chí liên bang. Họ đã thành công đưa Tàu kiều vào những vị trí quan trọng ở Anh, Úc, và vài địa phương ở Mỹ.

Mạng Lưới Giám Điệp Phi Chánh Thống

Các trung tâm gián điệp phương Tây thường chỉ tập trung vào những việc như **đánh cắp tài liệu mật của Chánh phủ và quân sự, bằng cách tuyển mộ những điệp viên hay cài điệp viên vào Chánh phủ và cơ quan quân sự**. Nhưng hoạt động gián điệp của Tàu Cộng vượt ra ngoài biên giới truyền thống đó và bao gồm luôn cả **đánh cắp thông tin mật từ các công ty kỹ nghệ, tập đoàn kinh tế, và cả tổ chức dân sự**.

Hệ thống tổ chức gián điệp và tình báo của Tàu Cộng phức tạp hơn nhiều so với các chánh phủ phương Tây. Ở cấp trung ương có 2 cơ quan tình báo quan trọng là Tổng Cục I (trực thuộc Bộ Công An) và Tổng Cục II (còn gọi là 2PLA, thuộc Bộ Quốc Phòng).

- Tổng cục I về chức năng thì tương đương với CIA và FBI cộng lại, nhưng còn có quyền lực chánh trị.

- Tổng cục II dùng nhà báo, học giả, và nhà ngoại giao làm bề mặt để hoạt động, và cũng có quyền lực chính trị.

Ngoài hai cục đó, Tàu Cộng còn có những Cục khác như **Cục 10** (lo các vấn đề ở nước ngoài), **Cục 11** (liên quan đến các ' think tank ', viện nghiên cứu), **Cục 12** (lo về các vấn đề xã hội), v..v... Theo FBI, chỉ riêng Cục 12 đã thành lập hơn 3000 công ty làm bình phong cho những hoạt động gián điệp trên thế giới.

Các ' ổ ' gián điệp Tàu Cộng không chỉ tuyển dụng người trong nước, mà còn tuyển dụng người nước ngoài và áp dụng các thủ thuật tâm lý để gây áp lực đến nạn nhân. Vào thập niên 1990, cầm nang của MI5 (cơ quan tình báo Anh) dành cho các doanh nhân làm ăn ở Tàu Cộng có cảnh báo rằng không nên nhận những món quà quá mức, và cảnh giác với những lời tặng bốc tận mây xanh. Chiến thuật của tình báo Tàu Cộng là làm cho **nạn nhân mang nợ bằng những món đắt tiền hay mỹ nhân kế**, để nạn nhân tự cảm thấy có nghĩa vụ phải đáp nghĩa. Hình thức đáp nghĩa có thể đưa nạn nhân vào vòng tay của các ổ gián điệp Tàu Cộng. Cục tình báo Úc (ASIO) cũng hay cảnh báo giới ngoại giao và doanh nhân Úc về những chiêu trò theo dõi của an ninh Tàu Cộng. ASIO khuyên tất cả các thành viên trong đoàn không dùng charger điện thoại của khách sạn, không dùng bất cứ USB nào được cho làm quà, không bao giờ để máy tính cá nhân trong phòng khách sạn, v..v... Một hình thức hăm dọa khác là meinren ji, dùng hình ảnh của nạn nhân trong những tình huống khó xử (có khi là hình ảnh ghép, sửa) làm cho nạn nhân rơi vào vòng kiểm soát của gián điệp Tàu Cộng.

Truyền Thông “Họ của Chúng Tôi là Đảng”

Chương 9 của cuốn sách là một trong những chương thú vị, vì trong đó tác giả bàn về hệ thống truyền thông của CCP. Đây là chương ' mở mắt ' cho nhiều người phương Tây, nhưng có lẽ chẳng làm ngạc nhiên ai đã quen với sự kiểm soát hệ thống truyền thông của đảng cộng sản. Nói ngắn gọn và ví von, tất cả nhà báo Tàu Cộng chỉ có 1 **HỌ duy nhất : Đảng**.

Ai cũng biết CCP kiểm soát hệ thống truyền thông một cách toàn diện, không chỉ trong nước mà còn ở nước ngoài. Sự trung thành của giới báo chí đối với CCP là tuyệt đối. Ban Tư Tưởng của CCP thường xuyên gửi chỉ thị cho tất cả các báo và đài mỗi tuần, hướng dẫn vấn đề gì cần được đề cập và đề cập như thế nào, ai cần được nhắc đến hay không nên nhắc đến, và hệ thống phải tuân thủ tuyệt đối; họ không có lựa chọn. Nếu hệ thống truyền thông không tuân thủ, thì họ sẽ bị phạt. Hình phạt có thể chỉ là cảnh cáo, nhưng cũng có khi cả ' sanh mạng chính trị '. Chẳng hạn như năm 2015, 4 ký giả Tàu Cộng bị phạt vì họ đánh vần sai vài chữ trong bài diễn văn của Tập Cận Bình làm cho người đọc hiểu rằng Tập Cận Bình sắp từ chức. Trong cùng năm, một ký giả chuyên về tài chính bị bắt vì anh ta công bố những con số thật (nhưng đối với CCP thì đó là những thông tin nguy tạo).

Ngay từ 1955, Mao Trạch Đông đã huấn thị cho Tân Hoa Xã rằng phải “ quản lý toàn cầu ”, và phải “ làm cho cả thế giới nghe tiếng nói của Tàu Cộng ”. Thời của Mao thì Tân Hoa Xã tập trung vào việc tuyên truyền ở Á Châu và Phi Châu, nhưng dưới thời Tập Cận Bình thì cánh tay của Tân Hoa Xã vươn ra Âu Châu và Mỹ Châu. Tính từ năm 2009 đến nay, Tân Hoa Xã đã có **180 văn phòng ngoài Tàu Cộng, với " Tổng hành dinh vùng " đặt ở New York, Brussels, Hồng Kong, Moscow, Cairo, Vạn Tượng (Lào), và Mexico City**. Từ 2010, Tân Hoa Xã có hẳn một kênh CNC World (cạnh tranh với CNN?) truyền tin bằng tiếng Anh đến thế giới. Ngoài Tân Hoa Xã, Tàu Cộng còn có tờ nhật báo China Daily (tiếng Anh). China Daily được thành lập vào năm 1981, với sự giúp đỡ của nhật báo “The Age” của Úc và tài trợ từ Chính phủ Úc. Tờ China Daily nhận chỉ thị từ CCP qua Cục Thông Tin Quốc gia để quảng bá quan điểm của CCP và thông tin từ Tàu Cộng đến thế giới.

CCP còn tích cực **huấn luyện ký giả từ các nước đang phát triển**. Theo “ Reporters without Orders ” hàng vạn ký giả từ các nước nghèo (như Việt Nam) được Tân Hoa Xã tài trợ để tham dự các lớp tập huấn do Ban Tư tưởng của CCP tổ chức. Những ký giả này sẽ là những “ sứ giả ” cho CCP và qua đó phát huy ‘ quyền lực Mềm ’ của Tàu Cộng. Một chiến lược truyền thông khác của Tàu Cộng có tên là “ **Mua tàu đi biển** ” (Buying a boat to sail the sea). Theo chiến lược này, Tàu Cộng tung tiền ra mua cổ phần những tập đoàn truyền thông nổi tiếng ở phương Tây. Nếu mua không được, họ áp dụng chiến lược “ **Mượn tàu đi biển** ” (“borrowing a boat to sail the sea ”), mà theo đó, Tàu Cộng thương lượng với các tập đoàn truyền thông nổi tiếng ở phương Tây (như New York Times, Wall Street Journal, Washington Post, Daily Telegraph, Sydney Morning Herald, Le Figaro, El Pais) để **thêm một phụ trương có tên là “ China Watch ”** do China Daily sản xuất. Ngay cả tập san khoa học lừng danh Nature cũng có phụ trương chỉ dành cho Tàu Cộng.

Trong khi Tàu Cộng nâng cao nỗ lực quảng bá quan điểm của CCP ra nước ngoài, thì cái cơ chế này lại hạn chế thậm chí **ngăn chặn luồng thông tin từ ngoài vào Tàu Cộng**. Từ năm 2009 Tàu Cộng đã chặn hầu hết các mạng xã hội từ phương Tây (như Facebook, Google, Twitter). Chỉ có mạng LinkedIn của Microsoft thì không bị chặn vì LinkedIn sẵn sàng theo đường lối hay làm theo chỉ thị của CCP.

Nhưng **CCP lại dùng mạng xã hội phương Tây để quảng bá các tin giả (Fake News)**. Theo H&O, Tàu Cộng có hẳn một **đội quân dư luận viên** (có tên là “ Đảng 50 xu ” hay “ 50 cent Party ”) vốn là những nhân viên trong hệ thống chính quyền của Tàu Cộng. Đội quân dư luận viên này chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là tung tin giả, đe dọa, và khùng bố những người nào có quan điểm khác với CCP. Mỗi năm, đội dư luận viên này tung ra 450 triệu bình luận trên các mạng xã hội phương Tây, với đa số là nguy hiểm và chửi bới, hay nói chung là ‘ misinformation ’. Đối tượng của họ là Đài Loan, Tây Tạng, người Duy Ngô Nhĩ, Đức Đạt Lai Lạt Ma. Năm 2019, Twitter phải khoá hơn 1000 tài khoản, và sau đó hơn 200,000 tài khoản mà họ nghi là do nhà nước Tàu Cộng bảo trợ.

Chánh Trị Hóa Văn Hóa

Đối với CCP, văn hoá là một mặt trận, nên Tàu Cộng rất quan tâm đến việc chánh trị hoá văn hoá. Tập Cận Bình không giấu diếm gì khi muốn CCP là chủ nhân, là người bảo hộ văn hoá Tàu. Đảng Cộng sản tự cho mình cái quyền phán xét cái nào là văn hoá chánh thống Tàu Cộng, và cái nào không phải là văn hoá Chánh Thống. Một ví dụ tiêu biểu là áo sẫm (qipao hay cheongsam) vốn được xem là trang phục truyền thống của phụ nữ Tàu, nhưng thật ra nó có nguồn gốc từ Mãn Châu và được phụ nữ Tàu mặc lần đầu vào những năm 1910. Trong thời Mao, áo sẫm được xem là trang phục của giới tư sản, nhưng gần đây thì nó được xem là một biểu tượng văn hoá của Tàu Cộng. Và, CCP nhứt định dành quyền quảng bá áo sẫm, không có bất cứ một tổ chức tư nhân nào được liên quan.

Dĩ nhiên, trong một xã hội mà CCP kiểm soát tất cả mọi lãnh vực, thì văn học cũng không thể thoát khỏi vòng kiểm soát. Một ví dụ tiêu biểu là chủ trương và tầm nhìn của Hội Nhà Văn Tàu Cộng. Hội này tuyên bố nhiệm vụ số 1 là “tổ chức cho các nhà văn học tập về chủ nghĩa Mác Lê, tư tưởng của Mao Trạch Đông, và lý thuyết của Đặng Tiểu Bình, và học tập đường lối chánh sách của đảng.” Thịnh thoả cũng có nhà văn tự trọng xin ra khỏi Hội, nhưng đa số nhà văn thì muốn lưu lại trong Hội để hưởng phước lợi và có dịp đi nước ngoài để giao lưu cùng các đồng nghiệp phương Tây.

Năm 2011, CCP lưu hành một tài liệu nhan đề “**Culture Going Global**” trong đó họ vạch ra những chiến lược để quảng bá văn hoá Tàu Cộng trên thế giới, và CCP muốn dùng văn hoá để kết nối tất cả Tàu kiều ở nước ngoài. **Một tập đoàn có tên là “ Poly Culture ”** được ra đời vào năm 2000, và nhanh chóng trở thành một thương hiệu trong giới Elite phương Tây. Theo đánh giá của các chuyên gia phân tích, Poly Culture có giá trị 140 tỷ USD. Poly Culture còn là sân chơi của các công tử và tiểu thư đỏ, là con cháu của các cán bộ thượng tầng trong CCP. Hoạt động của Poly Culture rất đa dạng. Họ tổ chức hàng loạt chương trình hoà nhạc tại các hí viện lừng danh nhứt và lớn nhứt ở Pháp, Ý, Tây Ban Nha, v.v... Họ bảo trợ các cuộc triển lãm tranh ảnh về Tàu Cộng, và thiết lập các viện bảo tàng quảng bá văn hoá Tàu Cộng tại các nước phương Tây.

Nhưng thay vì hoạt động văn hoá thuần tuý như là một phương tiện ngoại giao, thì Poly Culture lại đem chánh trị vào văn hoá và gây áp lực lên những nhóm mà họ bảo trợ. Ở Canada và Âu Châu, họ ép buộc ban tổ chức triển lãm không được dùng hình ảnh của Pháp Luân Công, và những hình ảnh mà họ xem là có yếu tố chánh trị nhưng trở trêu thay, họ lại chánh trị hoá triển lãm bằng những hình ảnh của Tập Cận Bình!

Khoa Học và Công Nghệ

Có lẽ lãnh vực khoa học và công nghệ là món mà CCP thèm thuồng nhứt. Điều này cũng dễ hiểu, vì để hiện đại hoá đất nước, Tàu Cộng cần đến nhân tài “ knowhow ” về khoa học và công nghệ. Để thu hút nhân tài, CCP đề ra **kế sách “ Ngàn nhân tài ”** (Thousand Talents Plan). Theo kế sách TTP, nhà khoa học sẽ được cung cấp tài trợ và cơ sở vật chất để làm nghiên cứu tại Tàu Cộng. **Số tiền tài trợ rất hấp dẫn, và dễ làm xiêu lòng những nhà khoa học đang bị khó khăn về tài trợ ở các nước phương Tây**. Do đó, Tàu Cộng đã thu hút hàng vạn nhân tài từ các nước phương Tây. Đa số những người tài này là các nhà khoa học gốc Tàu, nhưng chương trình Thousand Talents Plan còn tuyển cả giới khoa học không phân biệt quốc tịch.

Không chỉ tuyển dụng nhân tài về Tàu Cộng, CCP còn **tích cực đánh cắp kỹ thuật và dữ liệu khoa học từ các nước phương Tây, đặc biệt là từ Mỹ**. Ở Mỹ, có khá nhiều nhà khoa học gốc Tàu, và một số giữ những vị trí quan trọng trong hệ thống khoa học. Chẳng hạn như Bộ Năng Lượng (Department of Energy) có đến 35,000 nhà khoa học nước ngoài đang làm việc tại các trung tâm nghiên cứu (kể cả nghiên cứu về vũ khí), và trong số này có chừng 10,000 người gốc Tàu hay từ Tàu Cộng. Qua các chương trình giao lưu, **CCP dùng các nhà khoa học gốc Tàu ở Mỹ để thu thập dữ liệu khoa học đem về Tàu Cộng**.

Một số nhà khoa học đã trở thành nạn nhân của ‘ chương trình ’ đánh cắp khoa học này. Năm ngoái, trung tâm nghiên cứu và điều trị Ung Thư MD Anderson (Mỹ) phát hiện một số nhà khoa học gốc Tàu chuyển tài liệu cho Tàu Cộng, và những người đó đã bị sa thải. Năm nay (2020), một nạn nhân nổi tiếng khác là Giáo sư Charles Lieber (Đại học Harvard) bị FBI bắt vì có cáo buộc rằng ông được tuyển vào chương trình Thousand Talents Plan và nhận lợi lộc (lương 50,000 USD mỗi tháng [?]) và chuyển giao công nghệ cho Đại học Công nghệ Vũ Hán) nhưng ông không khai báo với phía Mỹ về những hoạt động đó. Nhưng trong thực tế thì có hàng trăm vụ đánh cắp khoa học khác ít khi nào được đề cập trên báo chí.

Nhiều nhà khoa học Tàu Cộng mang chức danh khoa học (giáo sư) sang các nước phương Tây để hợp tác nghiên cứu, nhưng trong thực tế họ là những sĩ quan quân đội cao cấp. Theo Alex Joske (một chuyên gia nghiên cứu về Tàu Cộng), tính từ 2007 đến nay (2020), quân đội Tàu đã gửi ra nước ngoài hơn 2500 nhà khoa học nhưng thực chất là những sĩ quan cao cấp. Họ hợp tác tại các đại học hàng đầu của các nước phương Tây. Ở Úc, hai trường đại học được đề cập đến là Đại học New South Wales và Đại học Công Nghệ Sydney.

* * *

Trong khi các chính khách phương Tây đặt câu hỏi có phải họ đang ở vào thời Chiến Tranh Lạnh với Tàu Cộng, thì Tàu Cộng đã có câu trả lời từ 30 năm trước. Không chỉ có câu trả lời mà họ còn chủ tâm phát động một cuộc chiến tranh như thế dưới nhiều hình thức khác nhau. Qua Hidden Hand, bạn đọc có thể thấy rõ những lãnh vực mà Tàu Cộng dưới sự điều hành của CCP đã xâm nhập vào hệ thống các thiết chế chính trị, kinh tế, khoa học và công nghệ, truyền thông, và văn hoá của các nước phương Tây. **Gần như các nước giàu có như Mỹ, Đức, Anh, Pháp, Ý, Canada, Úc, v..v... đều không ‘ thoát ’ khỏi sự xâm nhập của CCP**. Do đó, câu chuyện về ông Thượng Nghị Sĩ Úc được đề cập trong phần đầu của bài điểm sách này chỉ là phần nổi của một tảng băng chìm.

Đối với chúng ta, người Việt Nam, đọc cuốn sách này rất ‘ thấm ’ và học được rất nhiều điều. Nhìn những nước phương Tây bị ảnh hưởng, thì câu hỏi Việt Nam có bị ảnh hưởng hay không là câu hỏi thừa thãi. Thịnh thoảng người nước ngoài đọc báo chí Việt Nam bắt gặp những danh từ mới như “ **Thế lực thù địch** ”, “ **Quyền lực mềm** ”, “ **Trỗi dậy trong hoà bình** ”, hay tên của những cơ quan như “ **Tổng cục II** ”, “ **Mặt trận đoàn kết** ”, mà không biết đến từ đâu, thì cuốn sách này cho chúng ta một câu trả lời về xuất xứ: Tàu Cộng.

Trong phần mở đầu sách, Hamilton và Ohlberg quan sát rằng giới ký giả và học giả khi mới tới Tàu Cộng (qua những chuyến đi do CCP tài trợ) thường có ấn tượng rằng đó là một đất nước phát triển thần kỳ, với tốc độ phát triển kinh tế cao nhất nhì thế giới. Họ kinh ngạc trước những công trình vĩ đại, những công nghệ chẳng thua kém gì so với phương Tây. Tuy nhiên, họ quên rằng các nước khác cũng phát triển như vậy, thậm chí còn cao hơn Tàu Cộng. Họ cũng quên rằng CCP chính là thế lực làm cho Tàu lạc hậu cả 1 thế kỷ. Họ ca ngợi rằng 700 triệu người Tàu đã thoát khỏi cái nghèo, nhưng họ quên rằng từ 1949 đến nay, **chính CCP là thủ phạm làm cho hàng trăm triệu người Tàu nghèo đói**.

Tóm lại, Hidden Hand là một cuốn sách hay và đáng đọc như cuốn trước (Silent Invasion). Có thể xem cuốn sách là một cảnh báo có lẽ hơi muộn về mối đe dọa của Tàu Cộng đến trật tự thế giới do phương Tây lãnh đạo. Chiến lược “ Một Vành đai, Một Con đường ” mà Tàu Cộng đang quảng bá, khi đặt trong bối cảnh chung, có lẽ chỉ là một con ngựa Troie mà thôi. Trong khi nhiều người vẫn còn rơi vào những “ bẫy mật ” của Tàu Cộng, thì cũng có **nhiều người trong giới trí thức phương Tây đã ngộ ra mối đe dọa và có những hành động ngăn chặn**. Cuốn sách này có lẽ sẽ giúp cho những ai còn thờ ơ (nhóm 5, theo cách phân loại của CCP) hiểu được những hình thức xâm lăng mềm, và hy vọng sẽ không rơi vào những cái “ bẫy mật ” được trải thảm bằng tiền.